

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1050²

Γ' Στάσις Χαιρετισμῶν
2 Ἀπριλίου 2021 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἵψος – ἔλξις

«...Βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς αὐτῶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα»

(Ἀκάθ. ὕμν. 3)

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἓνα ποίημα ἐμπνευσμένο, ἓνα τραγούδι βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι τῆς ἀγάπης τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

24 οἴκοι, 24 εἰκόνες, ωραιότατες εἰκόνες! Ἄν πᾶτε στὸν Ἅγιον Ὅρος, στὰ καθολικὰ ὠρισμένων μοναστηριῶν θὰ δῆτε ζωγραφισμένο ὄλο τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο σὲ 24 ὠραίες εἰκόνες, ποὺ ζωγράφισαν χέρια ἁγίων ζωγράφων.

Θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὸ γράμμα «Ξ», ποὺ λέει: «**Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς αὐτῶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα**».

Νὰ τὸ κάνουμε λιανὰ; Θεέ μου, λέει, θαυμάζουμε τὸ θαῦμα σου. Ποιὸ θαῦμα· ὅτι μέσ' στὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν, μιά μόνο παρθένος ἀκούστηκε ὅτι γέννησε παιδί. Μέγα τὸ θαῦμα. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς, ποὺ εἶδαμε αὐτὸν τὸν παράδοξο τοκετὸ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἄς πάψῃ τὸ μυαλό μας ν' ἀνασκαλεύῃ τὴ λάσπη καὶ τὸ βόρβορο τοῦ κόσμου τούτου. Ἄς πάρουμε φτερά κι ἄς πετάξουμε στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ «ὁ ὑψηλὸς Θεὸς» ἔγινε ταπεινὸς ἄνθρωπος· γιὰ νὰ ἐλκύσῃ «πρὸς τὸ ὕψος», κοντά του, αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν καὶ βοοῦν «Ἀλληλούϊα» (τὸ δὲ «Ἀλληλούϊα» εἶνε ἐβραϊκὴ λέξι ποὺ σημαίνει «Αἰνεῖτε τὸ Θεό», ψάλλετε διαρκῶς ὕμνο στὸ Θεό).

Λίγες σκέψεις θὰ ποῦμε πάνω σ' αὐτά.

Ἐδῶ δύο ἔννοιες κυριαρχοῦν· ἢ μία εἶνε τὸ ὕψος, ἢ ἄλλη εἶνε ἢ ἔλξις.

Τὸ **ΥΨΟΣ**. Ὑπάρχουν ὕψηλὰ πράγματα στὸν κόσμο· καὶ μᾶς ἀρέσουν τὰ ὕψηλὰ πράγματα. Λόγου χάριν τὸ ὕψος τοῦ **οὐρανοῦ**· αὐτοὶ ποὺ πετοῦν στὸ διάστημα ἢ ἀνεβαίνουν σὲ

ἀεροπλάνο μένου καταπληκτοὶ ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν. Ὑψηλὰ ἀκόμη εἶνε τὰ **βουνά**, ὅπως στὴν Ἑλλάδα ὁ Ὀλυμπος, τὸ βουνὸ μὲ τὴ χιονισμένη ἀπρόσιτη κορυφή, ποὺ ὕμνησαν οἱ ποιηταί. Λίγοι μόνο κατορθώνουν ν' ἀνεβοῦν ἐκεῖ. Ὑψηλὸς ὁ Ὀλυμπος, 2.917 μέτρα ὕψος. Ἀλλὰ κάντε μιὰ ὑπόθεσι· ὑποθέστε, ὅτι κάθε μέρα χάνει 1 μέτρο· 1 μέτρο σήμερα, 1 αὔριο, 1 μεθαύριο... Ἄν περάσουν ἔτσι ἀρκετὲς ἡμέρες, στὸ τέλος δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ Ὀλυμπος· θὰ εἶνε ἓνας κάμπος, προσιτὸς σὲ ὅλους. Θυμηθῆτε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὑπάρχουν ὅμως κι ἄλλα ὕψη πιὸ θαυμαστά. Ὅσοι εἶστε ἐγγράμματοι, ἀνοίξτε τὸν Ὅμηρο (αὐτὸς ποὺ ἔγραψε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο πρέπει νὰ ἔχη διαβάσει Ὅμηρο καὶ πήρε πολλές εἰκόνες ἀπὸ αὐτόν· κι ὅπως ὁ Ἀκάθιστος ἔχει 24 οἴκους, ἔτσι ὁ Ὅμηρος ἔχει 24 ῥαψωδίες). Στὴ ῥαψωδία «ζῆτα» λοιπὸν τῆς Ἰλιάδος γράφει γιὰ ἓνα ὕψος ὄχι πλέον φυσικὸ ἀλλὰ ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ. Εἶνε τὸ ἠθικὸ ὕψος ἐνὸς ἀνθρώπου. Τέτοιος ὕψηλὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ **Ἐκτωρ**, ἥρωας τῶν Τρώων ἐφάμιλλος τοῦ Ἀχιλλέως τῶν Ἑλλήνων. Μιὰ μέρα ὁ Ἐκτωρ εἶχε ντυθῆ τὴν πανοπλία του· μόλις ὅμως τὸν εἶδε τὸ παιδάκι του, ὁ Σκαμάνδριος, τρόμαξε καὶ φώναξε τὴ μητέρα του. Τότε ἡ Ἄνδρομάχη, σύζυγος τοῦ Ἐκτορος, τοῦ λέει· Μὴ φοβᾶσαι, παιδάκι μου, ὁ πατέρας σου εἶνε! Ἀναγκάστηκε ὁ Ἐκτωρ νὰ βγάλῃ τὴν πανοπλία, νὰ παρουσιαστῆ ταπεινός· τότε τὸν πλησίασε τὸ παιδί του.

Μὲ καταλάβατε; Ὁ ὕψηλὸς Ἐκτωρ ἔγινε ταπεινός, γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ τὸ παιδί του· καὶ ὁ ὕψηλὸς Ὀλυμπος μόνον ἂν χαμηλώσῃ θὰ γίνῃ προσιτὸς σὲ ὅλους. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ ὕψη εἶνε – ποιός; Τὸ εἶπαμε στοὺς πρώτους Χαιρετισμοὺς· «*Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α 3α)·

ύψηλότερος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Θεός. Ἀπρόσιτη κορυφή οὐρανομήκης. Ἄλλ' ὅπως λέει ἐδῶ ὁ οἶκος ποῦ ἐξηγοῦμε, «ὁ ὑψηλὸς Θεός» χαμήλωσε χαμήλωσε καὶ πάτησε στὴ γῆ. Μερικοὶ ἀνόητοι περιμένουν, ὅτι ἀπὸ τὸ διάστημα, ἀπὸ τὰ ἄστρα, ἀπὸ τὸν Ἄρη μπορεῖ νὰ ἔρθῃ κάποιος ἐξωγήινος. Ἀνοησίες περιμένουν. Ἐμεῖς δὲν περιμένουμε· ἐμεῖς ξέρουμε, ὅτι ὄχι ἀπὸ τὸν Ἄρη, ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὰ οὐράνια δώματα ἦρθε στὴ γῆ ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν!

Ἦρθε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ πιστεύετε; εἴστε Χριστιανοί· δὲν τὸ πιστεύετε; δὲν εἴστε. **Ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἔγινε ταπεινός**· ὁ τρομερὸς ἔγινε προσιτός, ἡ κορυφή τοῦ Ὀλύμπου ἔγινε κάμπος! Τώρα καὶ μικρὰ παιδάκια πᾶνε κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ χαίρονται τὴν ἀγάπη του!

* * *

Αὐτὰ γιὰ τὸ ὕψος. Τώρα γιὰ τὴν **ΕΛΞΙ**.

Ὅλα τὰ **ώραῖα** πράγματα ἀσκοῦν ἔλξι. Πῶς πλάστηκε ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ τὸν τραβᾷ τὸ ὠραῖο! Καὶ ὠραῖα ἔκανε πολλὰ ὁ Θεός. «*Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς*» (Ψαλμ. 73,17). Ποιὰ εἶνε «τὰ ὠραῖα τῆς γῆς»; Ἐνα ρυάκι ποῦ κελαρύζει, ἕνας καταρράκτης ποῦ πέφτει, ἕνα κρίνο ποῦ εὐωδιάζει, ἕνα ἀηδόνι ποῦ κελαηδεῖ, ἕνα ἀστέρι ποῦ λάμπει στὸ στερέωμα... Γεμάτος ὁ κόσμος ὁμορφιῆς ποῦ ἐλκύουν. Καὶ πιὸ πολὺ, ὅπως λέει καὶ τὸ Ἔσσημα ἀσμάτων (βλ. κεφ. 4ο), ἡ ὠραιότης τῆς γυναίκας, ποῦ ἐλκύει τὸν ἄντρα σὰν μαγνήτης.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ εἶνε σκιὰ ὠραιότητος. Ἡ ἀληθινὴ ὠραιότης εἶνε – ποιός; **Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος**. Λέει ὁ Ντοστογιέφσκυ· Μὴ μοῦ μιλάτε, γιὰ ὁμορφιῆς τῆς γῆς· γιὰ μένα ὁ μόνος ὠραῖος εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐσταυρωμένος. «Οὐρανομήκη μορφή» τὸν εἶπε ἕνας μεγάλος φιλόσοφος. Καὶ τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ θὰ ψάλουμε γι' αὐτόν· «*Ὁ νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος παρὰ πάντας ἀνθρώπους*» (Μ. Τρίτ., ἀπ. αἰν.) καὶ «*Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς*» (Μ. Σάβ. ἐγκώμ. Α' στ.). Ἡ ὠραιότης ποῦ ὑπάρχει στὰ κτίσματα εἶνε κλάσμα ὠραιότητος· ἡ ἀκεραία ὠραιότης εἶνε ὁ Χριστὸς.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶνε **μαγνήτης**. Ὅπως ὁ μαγνήτης τραβάει τὶς βελόνες, τὰ καρφιά, τὰ σίδερα κ.λπ., ὁ Χριστὸς τραβάει τὶς ψυχές.

Μιὰ εἰκόνα ἀκόμη. Ρίξτε τὸ βλέμμα σας στὸν διαυγῆ οὐρανὸ μιὰ νύχτα καὶ θὰ δῆτε πλῆθος ἄστρα, ἑκατομμύρια. Ἦρωτηστε ἕνα ἀστρονόμο· Πῶς στέκονται αὐτά; ποῦ ἀκουμπᾶνε αὐτά; Μᾶς ἀπαντοῦν, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κραταίει ἡ «**παγκόσμιος ἔλξις**», ποῦ ἀνεκάλυψε ὁ Νεύτων. Καὶ τί εἶνε «ἔλξις»; Μὴν περιμένετε ἀπάντησι· ἡ ἐπιστήμη περιγράφει, μὰ

δὲν τὸ ἐξηγεῖ. Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ δὲν ἐξηγεῖ ἡ ἐπιστήμη, τὸ ἐξηγεῖ ἡ θρησκεία. Ἡ ἔλξις εἶνε σὰν **μιὰ κλωστή**. Ὅπως ὁ χαρταετὸς τῶν παιδιῶν κρατιέται ἀπὸ ἕνα νῆμα καὶ αἰωρεῖται στὸν οὐρανό, ἔτσι καὶ ὅλα αὐτά· κρατιοῦνται ἀπὸ τὴν ἀόρατη κλωστή ποῦ λέγεται «ἔλξις»· τραβάει τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Κόπηκε ἡ κλωστή; χάος! Πάνω σὲ μιὰ κλωστή στέκεται ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ἄλλ' ὅπως ὑπάρχει ἡ ἔλξις ποῦ τραβάει τὰ οὐράνια σώματα, ἔτσι ὑπάρχει καὶ **μιὰ ἄλλη ἔλξις**, τὴν ὁποία ἐξασκεῖ στὸ πνεῦμα μας ὅ,τι εἶνε ὠραῖο, μέγα καὶ ὑψηλό. Τὸ δὲ ὑψηλότερο μεγαλύτερο καὶ ὠραιότερο εἶνε ὁ Χριστὸς. Αὐτὸς εἶνε ὁ θεῖος Μαγνήτης, δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Σὲ ἐλκύει μιὰ γυναίκα; προσωρινά· σ' ἐλκύει ἕνα κόμμα; προσωρινά· σ' ἐλκύει ἡ φιλοσοφία; προσωρινά· σ' ἐλκύει τὸ χρῆμα; προσωρινά· ὅλα εἶνε προσωρινά. Ἡ αἰωνία ἔλξις, τὸ **αἰώνιο κέντρο ἔλξεως** εἶνε μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς.

* * *

Ἀγαπητοί μου, **τί σᾶς ἐλκύει**; Ὁ φυσικομαθηματικὸς Ἀϊνστάιν, μολονότι Ἑβραῖος, εἶπε· Πολλὰ μὲ ἐλκύουν, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ μὲ ἐλκύει ἰδιαίτερος εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πράγματι **ὁ Χριστὸς** ἐλκύει μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὰ θαύματά του, μὲ τὴν ἀγιότητά του – «*Ἐκάλυπεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ*» (καταβ. Ὑπαπ· βλ. Ἄβ. 3,3) ψάλλουμε–, μὲ τὴ σταύρωσί του, μὲ τὴν ἀνάστασί του. Ἐλκύει ὅλες τὶς γενεές. Δὲν ἔχασε τίποτα. Ὅπως ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε κέντρο τῶν πλανητῶν, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ἐλκύνῃ πάντα τὶς ψυχές.

Τελειώνω μ' ἕνα ἀνέκδοτο. Ἐνας βασιλιάς τῆς Γαλλίας, περνώντας ἀπὸ κάπου εἶδε μιὰ ὠραῖα γυναίκα. Φτωχὴ ἦταν, ἀλλὰ ἡ ὁμορφιά της τὸν μάγεψε. Τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα. Μιὰ νύχτα τοῦ Ἰουλίου λοιπὸν τὸ ζευγάρι ἦταν στὴ βεράντα καὶ θαύμαζαν τὰ ἄστρα· καὶ μολονότι ἁμαρτωλοί, εἶχαν πίστι. Λέει ὁ βασιλιάς στὴν ἐρωμένη του· –Βλέπεις τὰ ἄστρα; Πάνω ἀπ' αὐτὰ εἶν' ὁ Χριστὸς, ἡ ὁμορφιά τοῦ κόσμου. Τοῦ λέει ἐκείνη· –Δηλαδή, ὅταν πᾶμε στὸν οὐρανό, δὲν θὰ μὲ κοιτάζης ὅπως τώρα; Κι αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ· –Ἡ σκέψι, τὸ μυαλό, τὰ μάτια μου τότε θὰ ἔνε στὸ Χριστό! μετὰ ἑκατὸ χρόνια θὰ ρίξω ἕνα βλέμμα καὶ σ' ἐσένα...

Ἀδελφοί μου! Σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμον, τὸν αἰώνιο, ὅλα τ' ἄλλα ἐκμηδενίζονται. Μηδέν τὰ πάντα. Ἐνα ὑπάρχει· Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος, **ὁ ἔρως τῶν ψυχῶν**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποῦ ἔγινε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης μὲ ἄλλο τίτλο τὴν 15-3-1985. Καταγραφή καὶ σύντμησις 12-3-2004, ἐπανεκδόσις 12-3-2021.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1240²

Δ' Στάσις Χαιρετισμῶν
9 Ἀπριλίου 2021 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γάμος – παρθενία

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1α')

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ τετάρτη (Δ') στάσις τῶν Χαιρετισμῶν, ἀπὸ τὸ ταῦ (Τ) μέχρι τὸ ὦμέγα (Ω), καὶ περιέχει τριανταεξί (36) χαιρετισμούς πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Πρῶτος χαιρετισμὸς εἶνε τὸ «**Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας**» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1α'). Ἄς προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε αὐτὸν τὸν χαιρετισμό.

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας». Ὅχι μόνο ἐδῶ ἀλλὰ κι ἄλλοῦ καὶ στὸ τέλος τοῦ ἀποδείπνου, στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, ἐγκωμιάζεται ἡ **παρθενία**. Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ὀλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἓνα ἀπαράμιλλο ἐγκώμιο τῆς παρθενίας. Ἄλλὰ πρέπει νὰ προσέξουμε. Ἐπειδὴ τόσο πολὺ ἐγκωμιάζεται ἡ παρθενία, δὲν πρέπει νὰ παρασυρθοῦμε καὶ νὰ ποῦμε ὅτι περιφρονεῖται ὁ γάμος. Ὅχι.

● **Ο ΓΑΜΟΣ** εἶνε **ἱερὸς θεσμός**. Εἶνε **ἔνωσις** ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ποὺ ἀποβλέπει στὴν συμπλήρωσι. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἑλλιπής. Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ ἓνα ἡμισυ καὶ ὁ ἄνδρας τὸ ἄλλο· ἡ ἔνωσί τους, ὁ γάμος, εἶνε ἡ ὀλοκλήρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ἡ γυναίκα, δὲν τὰ ἔχει ὁ ἄντρας, κ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ὁ ἄντρας, δὲν τὰ ἔχει ἡ γυναίκα. Γι' αὐτὸ ματαιοπονοῦν ὅσοι ἐπιδιώκουν νὰ φέρουν ἰσοπέδωσι. Ἡ γυναίκα ἔχει ἀξία ὡς γυναίκα καὶ ὁ ἄντρας ὡς ἄντρας. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἄντρας ἀρχίζει νὰ κἀνῃ τὴν γυναίκα καὶ ἡ γυναίκα τὸν ἄντρα, ἐπέρχεται ἐξευτελισμὸς καὶ τῶν δύο.

Ἐνωσις λοιπὸν ἱερά ὁ γάμος, ἱερὸς καὶ ἅγιος θεσμός. Ἀκόμα, ὁ γάμος εἶνε «**μυστήριον μέγα**» (Ἐφ. 5,32). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀποβλέπει πρῶτον στὴν **ἀλληλοβοήθεια** καὶ μετὰ στὴν **τεκνογονία**, μὲ τὴν ὁποία διαιωνίζεται τὸ γένος μας.

Ὁ γάμος θεσπίσθηκε ὡς **μονογαμία**. Διότι σὲ κάθε ἄνδρα ἀρμόζει μιὰ γυναίκα καὶ σὲ κάθε γυναίκα ἓνας ἄνδρας. Αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε

καὶ ἡ στατιστικὴ· σὲ ἑκατὸ γεννήσεις, πενήντα περίπου εἶνε κορίτσια καὶ πενήντα ἀγόρια. Ἦτοι ὥρισε ὁ Θεός· ἓνας ἄντρας – μιὰ γυναίκα. «**Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε**» (Ψαλμ. 103,24). Ἄν εἶχε ἄλλο σκοπὸ ὁ Θεός, νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος πολύγαμος, νὰ ἔχη ἓνας ἄντρας πολλὰς γυναῖκες (ὅπως λέει τὸ Κοράνιο), τότε ἔπρεπε, ὅπου γεννιέται ἓνας ἄντρας νὰ γεννιῶνται ἑπτὰ γυναῖκες. Δὲν συμβαίνει αὐτό. Ἐνας καὶ ἓνας γεννιῶνται. Μόνον σὲ ἐποχὰς ἀνώμαles, ὅπως ἦταν ὁ Α' καὶ ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος, ἡ ἰσορροπία ἀνετράπη. Τότε ἑκατομμύρια ἄντρες σκοτώθηκαν, καὶ μετὰ στὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία ἐγένε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ἡ προφητεία, ὅτι ἑπτὰ γυναῖκες θὰ ζητοῦν ἓνα ἄντρα καὶ δὲν θὰ τὸν βρίσκουν (βλ. Ἡσ. 4,1). Ὅταν ὅμως ὑπάρχει εἰρήνη, τότε ὑπάρχει ἰσορροπία μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ.

Τὸ μονόγαμον ἐγκωμιάζει ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ **ὁ πρῶτος γάμος εἶνε εὐλογημένος**. Ὁ ἐπόμενος εἶνε κατώτερος. Δὲν τὸν τιμᾷ τόσο ἡ Ἐκκλησία. Ἀπὸ ἐπιείκεια ἐπιτρέπει δεῦτερο γάμο, καὶ ἀπὸ ἄκρα συγκατάβασι ἐπιτρέπει κάποτε τρίτο γάμο. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέει· πηγαίνετε στὸ δάσος καὶ ἰδέστε **τὸ τρυγόνι**. Ζῆ ζευγαρωτά, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ. Ἄν ὅμως σκοτωθῇ τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο δὲ ζευγαρώνει πλέον. Καὶ μόνον αὐτό; ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ χηρεύση ἀλλάζει φωνή, κελαηδεῖ λυπηρά. Κ' ἐμεῖς, τυφλοὶ καὶ κουφοί, δὲν διδασκόμεθα. Γυναῖκες καὶ ἄντρες, μόλις χηρεύσουν ξεχνοῦν τὰ πάντα καὶ ζητοῦν νέο σύντροφο.

Ποιά εἶνε ἡ τάξις τῆς Ἐκκλησίας μας; μιὰ γυναίκα – ἓνας ἄντρας. Καὶ τὸ σπουδαιότερο **παρθένοι** καὶ οἱ δύο. Δύο ποτήρια κρυστάλλινα μὲ καθαρὸ νερό, ὅταν σμίξουν, δημιουργοῦν τὸ ἰδεῶδες κρᾶμα. Τὰ ἄλλα εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ πίστι καὶ παράδοσι.

Ἄρκετὰ εἶπαμε γιὰ τὸ γάμο. Ὑπάρχει ὅμως

και μιὰ ἄλλη κατάσταση, ἀνωτέρα, τὴν ὁποία ἐπίσης εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας· εἶνε

● **Ἡ ΠΑΡΘΕΝΙΑ.** Τί εἶνε ἡ παρθενία; Ὅπως ξανακερὶ τὸ ἀνάβεις στὴν εἰκόνα καὶ καίγεται ὀλόκληρο, ἔτσι καὶ ὁποῖος μένει παρθένος γιὰ τὸν Κύριο κάνει μιὰ ὀλοκληρωτικὴ θυσία. Δὲν εἶνε τίποτα νὰ κάψης ἓνα κερὶ· τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ κάνης λαμπάδα ὅλο σου τὸ εἶναι, ψυχὴ καὶ σῶμα, γιὰ τὸ Χριστό, νὰ ὑπηρετήσης τὸ Θεὸ ἐργαζόμενος σὲ ἱεραποστολικά καὶ πνευματικά ἔργα· αὐτὸ εἶνε ἡ παρθενία.

Εἶνε εὐκόλο; Γιὰ τοὺς ἀγγέλους ναί, ποὺ δὲν ἔχουν σῶμα καὶ δὲν γνωρίζουν γάμο. Ἔτσι θὰ εἶνε κάποτε γιὰ ὅλους ἡ ζωὴ, μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι· στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει γάμος, ὅπως ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ (βλ. Ματθ. 22,29-30). Ἐδῶ αὐτὸ εἶνε **δύσκολο**. Διότι καλεῖται ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει σάρκα μὲ ῥοπὲς καὶ κλίσεις ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, νὰ ζήσει **βίον ἀγγελικόν**, ὡς «*ἔνσαρκος ἄγγελος*» ὅπως ὁ προφήτης Ἡλίας.

Ἐγκωμιάζεται ἡ παρθενία ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ ἀπλὴ γλῶσσα, ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἀσήμι καὶ ἡ παρθενία **χρυσάφι**. Διάλεξε καὶ πάρε· εἶσαι ἐλεύθερος, δὲν σὲ βιάζει κανεὶς. Ἡ παρθενία δὲν εἶνε ἐντολή, εἶνε προτροπὴ. Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς καθαρά· «*ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω*» (Ματθ. 19,12). Ὅποῖος μπορεῖ, ἄς κάνῃ τὸ ἄλμα, νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸ τῆς ζωῆς. Εἶνε εὐκόλο νὰ σταθῆς στὴν ὄχθη τοῦ Ἄξιου, νὰ κάνης ἓνα ἄλμα καὶ νὰ βρεθῆς ἀπέναντι; Εἶνε δύσκολο· ἔ, τόσο δύσκολο καὶ ἀκατόρθωτο ἀνθρωπίνως εἶνε νὰ κάνης τὸ ἄλμα τῆς σαρκός, ἡ ὁποία εἶνε ῥεῦμα, ἄβυσσος, θηρίο.

* * *

Τελειώνοντας λέω, ὅτι ὅπως τιμοῦμε τὸ γάμο, ἔτσι **νὰ τιμοῦμε καὶ τὴν παρθενία**. Ὑπῆρξαν αἰρετικοὶ ποὺ ἐμπόδιζαν τὸ γάμο (τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ θεωροῦσαν ἁμαρτία), γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τοὺς κατεδίκασε αὐστηρά. Ἄλλ' ὅπως αὐτὸς ποὺ ἐμποδίζει τὸ γάμο ἁμαρτάνει, ἔτσι καὶ ὁποῖος **ἐμποδίζει τὴν παρθενία**.

Περίεργη ἡ κοινωνία μας. Ἄν μέσ' στὸ πληθὸς βρεθῆ ἓνας νέος ἢ μιὰ νέα μὲ τέτοια διάθεσι, δέχονται κατακραυγή. **Σπάνιο πρᾶγμα** στὴν ἐποχὴ μας ἡ παρθενικὴ ζωὴ. Παλαιότερα μέσα στὰ δέκα κορίτσια ἓνα ἀφιερωνόταν στὸ Θεό, τώρα μέσα στὰ χίλια ζήτημα νὰ βρεθῆ ἓνα. Ὅσο σπάνιο εἶνε τὸ διαμάντι, τόσο καὶ ἡ παρθενία. Κάπου - κάπου κανένα κορίτσι ἀποφασίζει νὰ πάῃ σὲ μοναστήρι ἢ νὰ μείνῃ στὸν κόσμον ὡς ἱεραποστολικὸ πρόσωπο καὶ νὰ προσφέρει δωρεὰν τὶς ὑπηρεσίες της, ὅ-

πως λ.χ. οἱ νοσοκόμες ποὺ σὰν ἄγγελοι ἀφοσιώνονται στοὺς ἀρρώστους. Ἄμα δοῦν λοιπὸν κάπου τέτοια διάθεσι, μίαν πατέρα γειτονιά, ὅλοι πέφτουν πάνω· καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν, ποιὸς παπᾶς ἢ δεσπότης εἶνε ὁ αἴτιος! Εὐλογημένε ἄνθρωπε· τὸ νὰ θέλῃ ἓνας νὰ ζήσῃ παρθενικὴ ζωὴ εἶνε σπόρος ποὺ δὲν τὸν σπέρνει ἄνθρωπος· **τὸν σπέρνει ὁ Θεός**. Γιατί λοιπὸν γίνεσαι θεομάχος; **Οἱ παρθενομάχοι πολεμοῦν τὸ Θεό**.

Στὴν Ἐκκλησία μας ὑπάρχει τὸ μέτρο καὶ ἡ **ἁρμονία**. Ὑπάρχει **ἡ παράταξις τῶν ἐγγάμων**. Ἐγγαμοὶ ἦταν οἱ γονεῖς τῆς Παναγίας Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, οἱ γονεῖς τοῦ τιμίου Προδρόμου Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ, οἱ γονεῖς τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ ἱεραρχῶν καὶ μάλιστα οἱ μητέρες τους (Ἐμμέλεια, Νόνα, Ἀνθοῦσα κ.ἄ.)· νεώτερο δὲ παράδειγμα πιστῆς ἐγγάμου γυναικὸς εἶνε ἡ Ναταλία σύζυγος τοῦ ἥρωος Παύλου Μελά, ποὺ σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν ἔμεινε χήρα καὶ ἔζησε 90 χρόνια πιστὴ στὴ μνήμη του, σὰν τρυγὸνα! Ἄλλὰ στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ **τὸ τάγμα τῶν παρθένων**, μὲ τοὺς ἀποστόλους Παῦλο καὶ Ἰωάννη, τοὺς πατέρας, τοὺς ὁσίους καὶ μάρτυρες, ὅπως τὸν ἅγιον Ἀντώνιο, τὶς ἁγίες Παρασκευὴ, Κυριακὴ, Εἰρήνη κ.λπ.. Κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ «*στήλη τῆς παρθενίας*».

Ἄλλὰ ποῦ ὁμιλῶ, ἀγαπητοί μου; Γίναμε **θεομπαῖχτες**. Στὴν ἐκκλησία λέμε «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας*» καὶ «*τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας*», καὶ ἔξω; Τί ἐμπαιγμός! Στατιστικὲς λένε ὅτι, μέσα σὲ ἓκατὸ γυναῖκες εἶνε ζήτημα ἂν δέκα εἶνε παρθένες. Οἱ ἄλλες; Φρίκη. Καὶ ἐδῶ βρίσκεται, ὅπως λένε κοινωνιολόγοι, μιὰ αἰτία τῶν διαζυγίων.

Γι' αὐτὸ ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος ἔκανα ἀγῶνα σκληρὸ καὶ ἔγινε ἐμπαιγμὸς τῶν δημοσιογράφων μέχρι τὸ ἐξωτερικὸ, διότι καταπολέμησα τὴ συνήθεια, **μόλις ἀρραβωνιαστοῦν οἱ νέοι νὰ σμίγουν**, τῇ προτροπῇ τῶν γονέων. Ὡ πατρίδα, πῶς σὲ κατήντησαν οἱ μοντέρνες ἰδέες! Θυμᾶμαι δὲ καὶ τὸ 1944 στὴν Κοζάνη κάτι ποὺ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ ἔφριξα· νὰ κάνουν παρέλασι φεμινίστριες, γυναῖκες ἐπηρεασμένες ἀπὸ ἰδέες τοῦ Μάρξ, καὶ νὰ φωνάζουν «**Κάτω ἡ παρθενία!**». Ἔτσι ἐπικράτησε ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ παρθενία ἔγινε εἶδος σπάνιο.

Κορίτσια! **τιμῆστε τὴν παρθενία**. Μείνετε πιστές. Ἐνας ἄντρας γιὰ κάθε γυναῖκα καὶ μιὰ γυναῖκα γιὰ κάθε ἄντρα. Τότε δὲν θὰ εἴμαστε θεομπαῖχτες, ἀλλὰ εἰλικρινῶς θὰ λέμε στὴν Παναγία· «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2366

Ὁ Μέγας Κανὼν
Τετάρτη 14 Ἀπριλίου 2021 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ συνείδησι - εἰσαγγελεὺς

«Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ / ἀμάρτημα, οὐδὲ πρᾶξις, οὐδὲ κακία, / ἦν ἐγώ, Σωτήρ, οὐκ ἐπλημμέλησα / κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, / καὶ θέσει καὶ γνώμῃ καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, / ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε» (Μ. Καν. δ'4).

Ὅ, τι λέγεται στὴν ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, ἔχει σημασία. Ὅλα τὰ τῆς λατρείας γίνονται μὲ τάξι καὶ ἀκρίβεια. **Σὰν ρολοὶ ἐργάζεται ἡ Ἐκκλησία μας.** Γι' αὐτὸ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ βιβλία λέγεται **Ὁρολόγιον τὸ Μέγα**, πού νομίζω πρέπει νὰ τὸ ἔχετε στὰ σπίτια ὅλοι· ὁ δὲ Συνέκδημος ἢ ἡ Σύνοψις εἶνε μία συντόμευσις, μία περιλήψις τοῦ Ὁρολογίου.

Σήμερα λοιπόν, ἡμέρα Πέμπτη τῆς Ε' (πέμπτης) ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ ψάλλεται ἡ **ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος.**

Τί εἶνε ὁ **Μέγας Κανὼν**; Εἶνε ἓνα ἐμπνευσμένο **ποίημα**, ἓνα μνημεῖο τῆς περιόδου τοῦ Βυζαντίου. Ὅπως ὁ γλύπτης παίρνει μάρμαρο, τὸ πελεκάει μὲ τέχνη καὶ ὑπομονή, τὸ κάνει ἄγαλμα καὶ λέμε ὅτι τὸ «φιλοτέχνησε», ἔτσι κι ὁ ποιητὴς τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ἀφοῦ προσευχήθηκε, πόνεσε, δάκρυσε καὶ κοπίασε, φιλοτέχνησε αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα.

Ποίος εἶνε ὁ **συγγραφεὺς** του; Εἶνε ὁ ἅγιος **Ἀνδρέας Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης**, πού ἤκμασε τὸν ἔβδομον αἰῶνα (660-740 μ.Χ.). Γεννήθηκε στὴ Δαμασκὸ, πέρασε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι, καὶ τέλος ἔγινε ἐπίσκοπος Κρήτης. Μία σημαντικὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του εἶνε, ὅτι μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 7 ἐτῶν δὲν εἶχε ἀκόμη μιλήσει, καὶ γι' αὐτὸ ἡ μητέρα του ἦταν θλιμμένη· γονεῖς πού ἔχουν τέτοια παιδιά, ξέρουν τὴν πικρία. Ὅταν ὅμως ἔγινε 8 ἐτῶν, ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ κατόπιν πήγασε ποταμὸς θείας χάριτος. Μεγαλώνοντας ἔμαθε γράμματα, ἀπέκτησε ἐγκυκλοπαιδικὴ μορφωσι, προπαντὸς ὅμως μελέτησε τὴ Γραφὴ καὶ ἰδιαίτερος τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅπως δείχνει καὶ τὸ ἔξοχο αὐτὸ ποίημά του.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ἔχει 144 «Χαῖρε», καὶ ὁ Μέγας Κανὼν ἔχει –μετρήστε– **250 τροπάρια!**

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ κάθε τροπάριο, πού περιέχει κι ἀπὸ ἓνα σπουδαῖο νόημα, ἀκούγεται τὸ **«Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με»**. Θὰ μπορούσαμε, ἐὰν ἐγὼ εἶχα δύναμι κ' ἐσεῖς ὑπομονή, νὰ κάνουμε ἰσάριθμα σύντομα κηρύγματα καὶ νὰ ἐξηγοῦμε τὴ σημασία τους.

Ὁ Μέγας Κανὼν δὲν εἶνε παρὰ μία **δημοσία ἐξομολόγησις** τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Καταλάβατε; Ἐμεῖς ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε τ' ἀμαρτήματά μας σὲ ἓνα πνευματικὸ πατέρα, πού εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γίνη τάφος, ὅ,τι ἀκούση νὰ τὰ κρύψη βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά του· ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἔκανε δημοσία ἐξομολόγησι, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος μὲ τὸ περίφημο ἔργο του «Ἐξομολογήσεις». Ἀκούγοντας αὐτὰ ἂς προσπαθήσουμε κ' ἐμεῖς, ἂν δὲν ἔχουμε τὴν ταπείνωσι καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐξομολογηθοῦμε δημοσίως –ποιὸς τολμάει νὰ πῆ· Ἀκούστε, ἀδελφοί, ἔκανα αὐτὰ κι αὐτά...;–, τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ ὁ Θεὸς στὸν πνευματικὸ μας πατέρα **νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς.**

Σὲ ἓνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ τροπάρια αὐτὰ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέει τὰ ἑξῆς.

«Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ
ἀμάρτημα, οὐδὲ πρᾶξις, οὐδὲ κακία,
ἦν ἐγώ, Σωτήρ, οὐκ ἐπλημμέλησα
κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν,
καὶ θέσει καὶ γνώμῃ καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας,
ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε» (Μ. Καν. δ'4).

Θεέ μου, λέει μὲ ἀπλᾶ λόγια, **δὲν ὑπάρχει ἀμάρτημα, πού δὲν τό 'κανα.** Ἀμάρτησα ὅσο κανένας ἄλλος· καὶ μὲ τὴ γλώσσα, καὶ μὲ τὸ μυαλό, καὶ μὲ τὴν καρδιά μου.

Ὅποιος τ' ἀκούση σκανδαλίζεται. Πῶ πω, θὰ σκεφτῆ, τί μέγας ἀμαρτωλὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἅγιος! δὲν τὸ φανταζόμουν... Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας (ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς

Κλίμακος – βλ. ήμέτ. βιβλίο Τί θα μάς σώση, Φλώρινα 2015², σσ. 169-176), γίνεσαι δύτης· βυθίζεται μέσα στην καρδιά και ανιχνεύει τὰ βάθη της. Καὶ **ἔχει μιὰ ζυγαριὰ φαρμακείου!** ζυγίζει τὰ πάντα μὲ ἀκρίβεια καὶ αὐστηρότητα. Γι' αὐτὸν ἁμαρτία δὲν εἶνε μόνο ἡ κακὴ πρᾶξις καὶ ὁ κακὸς λόγος· ἁμαρτία εἶνε καὶ ἡ κακὴ σκέψις ποὺ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό, καὶ τὸ πονηρὸ κίνημα ποὺ θροῖζει στὴν καρδιά, καὶ ἡ δόλια πρόθεσις ποὺ λουφάζει. Ἔ, καὶ γι' αὐτὰ κλαίει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας! κλαίει ἐκεῖνος γιὰ μιὰ σκέψις ὅσο δὲν κλαίμε ἐμεῖς γιὰ μιὰ πορνεία καὶ μοιχεία. **Ἐκεῖνος** ἔκλαιγε γιὰ ἕνα πονηρὸ λογισμό, κ' **ἐμεῖς** δὲν κλαίμε γιὰ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Νά ἡ διαφορὰ μας.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ λόγος του ὅτι «Δὲν ὑπάρχει ἁμάρτημα ποὺ δὲν τὸ 'κανα». Ἀκοῦτε **συναίσθησι**; Μιλάει κι αὐτὸς ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης στὴν Κλίμακα, ἐκεῖ ποὺ κάνει λόγο γιὰ μιὰ φοβερὴ **φυλακὴ καταδίκων** (λόγ. Ε' περὶ μετανοίας, ε'), ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ ζοῦσαν σὲ βαθειὰ μετάνοια. Καὶ στὸ ἐπόμενο τροπάριο ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέει: «Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην» (δ'5). Ἐπειδὴ, λέει, ἔχω ὑπ' ὄψιν αὐτὰ τ' ἁμαρτήματά μου, **μόνος μου δίκασα τὸν ἑαυτό μου**. Ἔχω, λέει, καταδικαστῆ.

Ἀπὸ ποιὸν καταδικάστηκε; ἀπὸ δικαστῆ, ἀπὸ εἰσαγγελέα; Οἱ εἰσαγγελεῖς τοῦ κόσμου δὲν εἶνε τίποτα· ὑπάρχει ἄλλος φοβερὸς εἰσαγγελεύς. Ποιός; **Ἡ συνειδήσις!** Καταδικάστηκα, λέει, «*ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως*», ἀπὸ τὴ συνειδήσί μου. Καὶ συνεχίζει: «*ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον*». Δὲν ὑπάρχει, δηλαδὴ, τίποτε πιὸ τυραννικὸ ἀπὸ τὴ συνειδήσί μας. «*Κριτὰ, λυτρωτὰ μου καὶ γινώστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου*». Λυπήσου, Κύριέ μου, γλύτωσε καὶ σῶσε με τὸν δοῦλο σου (ἐ.ἀ.).

* * *

Γιὰ τὴ συνειδήσις κ' ἐδῶ ὁ λόγος, ἀγαπητοί μου. Δυὸ πράγματα μὲ πείθουν, εἶπε ἕνας φιλόσοφος, ὅτι ὑπάρχει Θεός· ✓ πάνω ἀπὸ μᾶς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ – «*οἱ οὐρανοὶ δημιουργοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*» (Ψαλμ. 18,2)· ✓ καὶ μέσα μας ἡ συνειδήσις. **Τί εἶνε ἡ συνειδήσις;** Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν πνίγεται. Κάνεις τὸ καλό; ἀηδόνια κελαηδοῦν γιὰ σένα. Κάνεις τὸ κακό; θὰ ζῆς μιὰ μικρὴ κόλασι. Καὶ σὲ μεγάλους ἐγκληματίες ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ξυπνάει μέσα τους ἡ συνειδήσις, καὶ τότε...

Δύο - τρία **παραδείγματα** καὶ τελείωσα.

● Ὅπως ξέρουμε, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶχαν δύο παιδιά, τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἄβελ. Ἀλλὰ **ὁ Κάιν** φθόνησε τὸν Ἄβελ καὶ τὸν σκότωσε χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανεῖς· ἄνοιξε λάκκο καὶ τὸν ἔθαψε. Ἦσύχασε; Ποῦ νὰ ἡσυχάση! Ἄκουσε τὴ φωνὴ

τοῦ Θεοῦ – Κάιν, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου;... «*Στένων καὶ τρέμων*» ἦταν «*ἐπὶ τῆς γῆς*» (Γέν. 4,12), ἔτρεμε σὰν τὰ φύλλα ὅταν φυσᾷ ἄνεμος. – Προτιμότερο νὰ πεθάνω, εἶπε· δὲν ὑποφέρω, πάρε με, Θεέ μου. – Ὅχι, θὰ μείνης γιὰ ν' ἀκοῦς τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως. «*Ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ βιαιότερον*».

● Ἄλλο ἕνα παράδειγμα. Στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρεται ὅτι **ὁ Κώνστας Β'** (629-668 μ.Χ.), σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἔγινε βασιλιάς. Τί νὰ τὸ κάνη ὁμως; Ξυπνοῦσε τὴ νύχτα, ἔβλεπε σὲ ὄπτασιὰ τὴ σκιά τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ κρατᾷ ἕνα ποτήρι γεμάτο αἷμα ποὺ ἄχνιζε καὶ νὰ τοῦ λέρη· Ἀδελφέ, πιὲς τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου! (βλ. ήμέτ. βιβλίο Εἰκόνες καὶ πραγματικότητες τ. Α', Ἀθῆναι 1957, σσ. 70-71. Ἐκ τοῦ βιβλίου Ἠλία Μηνιάτη, Διδαχαὶ καὶ λόγοι, ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σσ. 122 κ.έ.). Δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ ἡσυχία. Βγῆκε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα καὶ τριγυρνοῦσε, σὰν τοὺς τουρίστες. (Καὶ σήμερα πολλοὶ δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν μέσα καὶ γυρίζουν ἔξω. Αὐτὸ εἶνε τὸ βαθύτερο αἴτιο τοῦ τουρισμοῦ. Ἄλλοτε τὸ σπίτι ἦταν παράδεισος, τώρα ἔγινε κόλασι). Καὶ ὁ Κώνστας πήγαινε μέσα στὰ δάση, μὰ νόμιζε πὼς καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὸ ἀεράκι καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ ἔλεγαν· Ἐγκληματία!... Ἦταν δυστυχισμένος.

Καὶ ἄλλα παραδείγματα θὰ μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε, ποὺ δείχνουν ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ βασανιστικὸ ἀπὸ τὴς **τύψεις τῆς συνειδήσεως**.

● Θυμᾶμαι κ' ἐγώ, ὅταν ἤμουν μαθητῆς στὴ Σύρο 17 χρονῶν παιδί καὶ τελειώναμε τὸ γυμνάσιο (τὸ σημερινὸ λύκειο). Εἶχαμε σοφοὺς καθηγητὰς – αἰωνία ἡ μνήμη τους. Ἔνας καθηγητῆς λοιπὸν ἀποχαιρετώντας μας εἶπε: «Παιδιά μου, μιὰ εὐχὴ σᾶς δίνω· **νὰ μὴ σᾶς ἐλέγξῃ ποτέ ἡ συνειδήσί σας!** Εἶνε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι Προτιμότερο νὰ σὲ κεντήσῃ σκορπιὸς παρὰ νὰ σὲ κεντήσῃ ἡ συνειδήσί σου. Σᾶς κέντησε ποτέ σκορπιός; Ἐμένα μὲ κέντησε· εἶνε φοβερὸς ὁ πόνος.

* * *

Καὶ ἂν συμβῆ νὰ μᾶς κεντήσῃ ἡ συνειδήσις; τί, πρέπει **ν' ἀπελπιστοῦμε;** Ὅχι, ἀδελφοί μου. **Ἐπάρχει ἡ μετάνοια!** ποὺ καθαρίζει καὶ ἀνακουφίζει τὴ συνειδήσις. Γι' αὐτὸ ἄνθρωποι ποὺ ἐξωμολογήθηκαν εἶπαν· Ἐλάφρωσα!... Ἄν λοιπὸν νιώθης νὰ σὲ ἐλέγξῃ ἡ συνειδήσις, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μας ποὺ καλεῖ: «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28).

Εἶνε ὠραῖες οἱ ἀκολουθίες αὐτές, μὰ πιὸ ὠραῖο τὸ **νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ Χριστιανοί.**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2368	Προηγιασμένη θεία λειτουργία Τετάρτη πρὸ τῶν Βαΐων 21 Ἀπριλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔνα κεράκι στὸ σκοτάδι!

«Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι» (λειτ. Προηγιασμ. δώρων)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, στοὺς ναοὺς τελεῖται ἡ **Λειτουργία τῶν προηγιασμένων δώρων**.

Ὄνομάζεται ἔτσι διότι τώρα τὰ εἶδη τῆς θείας εὐχαριστίας, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, εἶνε ἀγιασμένα ἀπὸ πρὶν, εἶνε **προ-αγιασμένα**. Ὁ ἱερεὺς στὰ χέρια του κρατᾶει σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ.

Γιατί γίνεται αὐτό; Διότι, σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας, τώρα θεία λειτουργία γίνεται μόνο Σάββατο (τοῦ Χρυσοστόμου) καὶ Κυριακῇ (τοῦ μεγάλου Βασιλείου)· τίς ἄλλες ἡμέρες ὄχι. Γιατί; Διότι ἡ λειτουργία, ἰδίως τῆς Κυριακῆς, ἔχει χαρακτήρα χαρμόσυνο, ἀναστάσιμο· «αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. 117,24)· οἱ ἡμέρες τῆς Τεσσαρακοστῆς ὅμως εἶνε περίοδος πένθους.

Ἡ προηγιασμένη λειτουργία δίνει ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα· **Πόσες φορές νὰ κοινωνοῦμε;** μία; δύο; τρεῖς; τέσσερις; μία τὸ μῆνα; μία τὴν ἑβδομάδα; Καὶ ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ στόμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀπαντᾷ· **Εἶσαι ἔτοιμος;** (νιώθετε τί σημαίνει «ἔτοιμος»);· εἶσαι ἔτοιμος; **κοινωνὰ κάθε μέρα;** δὲν εἶσαι ἔτοιμος; μὴ κοινωνήσης οὔτε τὴ Λαμπρῇ! Αὐτὸ εἶνε τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας. Κ' ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ κοινωνοῦν τακτικά, ὄχι μόνο τὴν Κυριακῇ ἀλλὰ καὶ ἐνδιαμέσως τῆς ἑβδομάδος, γι' αὐτὸ οἱ πατέρες ὥρισαν, νὰ τελῆται προηγιασμένη τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευή.

Διαφέρει ἡ λειτουργία αὐτὴ ἀπὸ τίς ἄλλες κυρίως στὸ ὅτι τὰ τίμια δῶρα εἶνε ἤδη ἀγιασμένα. Διαφέρει ὅμως καὶ ἄλλου, καὶ μάλιστα ἐκεῖ ποὺ ὁ ἱερεὺς βγαίνει στὴν ὠραία πύλη κρατώντας ἀναμμένη λαμπάδα καὶ θυμιατό, σφραγίζει - σταυρώνει τὸ λαὸ καὶ λέει· «*Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*», δηλαδή· τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ λάμπει - φωτίζει ὅλους. Ἐπ' αὐτοῦ, ἀγαπητοί μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ πολὺ λίγες λέξεις.

Φῶς! Τὸ φῶς εἶνε ἓνα λαμπρὸ δημιούργη-

μα τοῦ Θεοῦ. Τὸ φῶς διακρίνεται σὲ δύο εἶδη· ὑπάρχει ὑλικὸ φῶς, καὶ πνευματικὸ φῶς.

• **Τὸ ὑλικὸ φῶς.** Ποιὸ εἶνε τὸ ὑλικὸ φῶς; Ἔχουμε πολλὰς **πηγὲς φωτός**, ἀπὸ τίς μικρότερες ἕως τὴ μεγαλύτερη. Νὰ μερικὲς τέτοιες πηγές·

• Ὅσοι εἴμαστε ἀπὸ χωριὰ καὶ ζήσαμε σὲ ἀγροτικὸ περιβάλλον, βλέπαμε κάποτε τὴ νύχτα μερικὰ μικρὰ φωτάκια μέσα στὸ σκοτάδι. Τί ἦταν; Ὑπάρχουν ὠρισμένα μικρὰ ἔντομα μὲ φτερὰ ποὺ ἡ οὐρά τους ἐκπέμπει φῶς! Αὐτὰ λέγονται **πυγολαμπίδες** - ἄς μὴν τὸ μεταφράσω, γιατί ἡ μετάφρασι εἶνε κακόηχη.

• Σὲ στάνες κτηνοτρόφων πάνω στὴν Πίνδο δὲν ὑπῆρχε ρεῦμα γιὰ νὰ φωτίζονται καὶ -τὸ εἶδα αὐτό- ἄναβαν **δαδιά**. Τώρα πιά πάει τὸ δαδί... Ἄν καὶ πρὶν λίγα χρόνια σὲ μερικὰ φτωχὰ σπιτία τῆς πόλεως, ποὺ ἔμεναν κάτι γέροι ἐγκαταλελειμμένοι, τοὺς βρῆκα νὰ φωτίζονται μὲ δαδιά. (Σήμερα ἀπὸ τὴ μιά μεριά ὑπάρχει πλοῦτος ἄφθονος κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεγάλη φτώχεια).

• Φῶς λοιπὸν ἡ πυγολαμπίδα, φῶς τὸ δαδί, φῶς ἐπίσης τὸ **καντήλι**, ἡ ἱερὰ κανδήλα, ποὺ καίει ἀγνὸ λάδι. Πολλοὶ ὅπως π.χ. οἱ παλαιομερολογίται δὲν θέλουν στίς ἐκκλησίες ἠλεκτρισμό. Καὶ στὸ Ἅγιο Ὅρος δὲν ἔχουν φῶτα ἠλεκτρικά, μόνο καντήλια μὲ λαδάκι τῆς ἐλιάς.

• Γνωστὲς εἶνε ἐπίσης οἱ λάμπες ποὺ καῖνε **πετρέλαιο**· ἀκόμη καὶ σήμερα εἶνε χρήσιμες.

• Στὰ νεώτερα τέλος χρόνια βρέθηκε ὁ σημερινὸς τρόπος φωτισμοῦ μὲ τὸν **ἠλεκτρισμό**. Θαυμαστὴ ἐφεύρεσι· μ' ἓνα κουμπί, ταχύτατα σὰν ἀστραπή, ἔρχεται ἐδῶ τὸ φῶς τρέχοντας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἐπάνω στὰ σύρματα. Μυστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

• Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὸ φῶς ποὺ ἐκπέμπει ὁ **ἥλιος**. Καὶ μόνο ὁ ἥλιος ἀρκεῖ· κηρύττει ὅτι ὑπάρχει Δημιουργός! Ποιός καὶ πῶς τὸν ἄναψε ἐκεῖ ψηλά, νὰ στέλνῃ δισεκατομμύρια κιλοβάτ, ὥστε νὰ φωτίζεται νὰ θερμαίνεται καὶ νὰ τρέφεται ἐπὶ χιλίε-

τίες ή γή δωρεάν παρακαλώ! Ὁ πλανήτης μας ζή μέσα σέ ἕνα φωτόλουτρο. Μόνο μία φορά ὁ ἥλιος συνέστειλε τίς ἀκτίνες του καί ἐπί τρεῖς ὥρες ἀρνήθηκε νά στείλῃ τὸ φῶς του. Πότε; Τῆ Μεγάλη Παρασκευή, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸ Χριστό. «Γενομένης ὥρας ἔκκτης σκοτός ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης» καί μέσα στοῦ σκοτάδι ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Ἑσταυρωμένου «Ἐλωί Ἐλωί, λιμᾶ σαβαχθανί!», «τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;» (Μάρκ. 15,33-34. Ματθ. 27,46). Ντράπηκε ὁ ἥλιος γιά τὸ ἀνοσιούργημα. Καί ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «Φριξον, ἥλιε» (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.).

• Ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα, μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φῶς γλυκὸ ἐκπέμπει ἡ **σελήνη**. Τώρα μάλιστα πλησιάζει ἡ πανσέληνος καί θὰ ἐορτάσουμε τὸ Πάσχα· διότι, ὅπως ξέρετε, τὸ Πάσχα τὸ ἐορτάζουμε μετὰ τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία καί τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πανσέληνο.

• Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὑλικοῦ φωτὸς ὑπάρχει καί τὸ **πνευματικὸ φῶς**. Ποιό λέγεται πνευματικὸ φῶς; Πνευματικὸ φῶς εἶνε ἡ **γνώσις**, ἡ ἀνθρωπινὴ γνῶσις· ἡ διδασκαλία, τὰ βιβλία σοφῶν συγγραφέων, τὰ **σχολεῖα** καί τὰ **πανεπιστήμια** ποὺ τώρα πλήθουν. Θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός, γιὰ τὴ γέμισε ὁ τόπος πανεπιστήμια ἀλλὰ καί ... ὑπερηφάνεια - ἐγωισμὸς. Ἄν πῆς γιά ἐκκλησία, νηστεία, ἐξομολόγησι ἢ κήρυξι τὸ σταυρὸ σου, ἀκοῦς· Τί καθυστερημένος ἄνθρωπος! ζῆ στὸ σκοτάδι· ἡ θρησκεία, λένε, εἶνε σκοταδισμός. Ἔνας ὅμως γνωστὸς Γερμανὸς ποιητής, χαρακτηρισίζοντας τὴν ἐποχὴ μας ποὺ τὴν θεωροῦσαν ὡς «αἰῶνα τῶν φώτων», ἔγραψε·

«...καὶ νά με δῶ μέ τόσα φῶτα,
ἐγὼ μωρός, ὅσο καὶ πρῶτα!» (Γκαίτε, Φάουστ).

Σκοτάδι! Ἡ ἀνθρωπότης κινεῖται μέσα σὲ ἀπαίσιον σκοτάδι. Γιατί; Διότι δὲν ἐξετίμησε τὸ **μέγα πνευματικὸ φῶς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**. Ἡ Εὐρώπη καί ἡ Δύσις ἀρνεῖται τὸ Χριστό, τὸν διώχνει ὅπως οἱ Γεργεσηνοὶ (βλ. Ματθ. 8,28-34). Αὐτὸς ὅμως εἶνε τὸ μόνο ἀληθινὸ φῶς. Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος λέει στὴν Παναγία· «Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ» (Ἀκάθ. ὕμν. 1'α') καί «Χαῖρε, ἄστρον ἄδυτον εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον» (Καν. Ἀκαθ. θ'2). Ὁ Χριστὸς δηλαδὴ εἶνε ὁ Ἥλιος καί ἡ Παναγία τὸ ἄστρο, ποὺ προηγήθηκε καί ἔφερε στὸν κόσμον τὸν Χριστό.

Δύο ἡλίους ἔχουμε· ὁ ἕνας εἶνε αὐτὸς ποὺ καθημερινῶς τὸν στέλνει ὁ Θεὸς καί μᾶς φωτίζει, κ' ἐμεῖς οἱ ἀχάριστοι δὲν λέμε οὔτε ἕνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Φαντάζεστε τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τὸν ἥλιο; Μὰ θὰ ἔρθῃ ἡμέρα ποὺ «ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πε-

σοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Ματθ. 24,29). Ὅπως λοιπὸν ἂν σβήσῃ ὁ ἥλιος θὰ γίνῃ σκοτάδι στὴ φύσι, ἔτσι σκοτάδι πνευματικὸ ἐπικρατεῖ ὅπου **ὁ ἥλιος - Χριστὸς** δὲν φωτίζει τίς ψυχές. Γιατί τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω. 8,12).

«Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι». Ἡ διδασκαλία τοῦ **ἀπαντᾶ στὰ μεγάλα ἐρωτήματα, λύνει τὰ μυστήρια** τοῦ κόσμου (τί εἶνε Θεός, κόσμος, ψυχὴ, ἄνθρωπος, ἄγγελοι, κόλασι, παράδεισος, τί ὑπάρχει πέρα τοῦ τάφου). Τώρα κ' ἕνα παιδί τοῦ κητηχητικοῦ ξέρει πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅ,τι ἤξερε ὁ Πλάτων κι ὁ Ἀριστοτέλης.

«Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι». Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει τὴ γῆ χωρὶς διακρίσεις, ἔτσι ὁ Χριστὸς μας **εἶνε γιά ὅλους**· ὄχι γιά ἕνα μόνο ἔθνος, ἀλλὰ γιά ὅλο τὸν κόσμον. Ὅποιος θέλει τὸν πλησιάζει, φωτίζεται καί θερμαίνεται.

–Ναί, θὰ πῆτε, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται ὅτι **ὑπάρχει τόσο σκοτάδι** πλάνης καί ἁμαρτίας; πῶς ὑπάρχουν τόσοι πλανεμένοι καί ἄπιστοι;

Δὲν φταίει γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς· **φταῖνε οἱ ἄνθρωποι**. Θυμᾶμαι κάποιον ποὺ εἶχε πάθει τὸ μυαλό του κι ὅταν ἐρχόταν μεσημέρι ἔβαζε μπροστά του ἕνα τυφλοπάνι. Τί νὰ σὲ κάνω λοιπὸν κ' ἐσένα, ὅταν ὁ ἥλιος - Χριστὸς λάμπῃ, κ' ἐσὺ κλείνης στὰ μάτια σου νὰ μὴν τὸν βλέπῃς; «**Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται**» (Ματθ. 5,8). Καθάρισε τὴν καρδιά σου, γιά νὰ δῆς τὸ Χριστό.

Δὲν εἶνε λόγια αὐτὰ, ἀγαπητοί μου· παρὰ τὴν ἀτέλεια ἁμαρτωλότητα καί ἀδυναμία μου **τὰ πιστεύω**. Ἄν δὲν τὰ πιστεύω, θὰ προτιμοῦσα νὰ κάνω κάτι ἄλλο, νὰ ἴμαι στὴν πλατεῖα μ' ἕνα κασέλι καί νὰ γυαλίζω παπούτσια. Πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, **στὰ ἅγια λόγια τοῦ Χριστοῦ**.

Δὲν φταίει λοιπὸν ὁ Χριστὸς, φταῖμε ἐμεῖς. Μία αἰτία τῆς ἀπιστίας τοῦ κόσμου εἶμαστε καί οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί· διότι, ἐνῶ ἔπρεπε κι ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς νὰ ἴνε φῶς, ἐμεῖς δὲν εἶμαστε. Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς· «**Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς**» (ἐ.ἀ. 5,16)· καί «**Ἔμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (ἐ.ἀ. 5,14). **Φταῖμε κ' ἐμεῖς γιά τὸ σκοτάδι**. Γι' αὐτό, ὅπως λέει μιὰ παροιμία, «ἀντὶ νὰ κατηγορῆς τὸ σκοτάδι, γίνε ἕνα κεράκι». Στὸ σκοτάδι κ' ἕνα κεράκι χρήσιμο εἶνε. Ἄν ζοῦμε ἐμεῖς χριστιανικά, κ' οἱ ἄπιστοι θὰ πιστέψουν. Τότε θὰ ἔχη προφητικὴ ἐφαρμογὴ –γιατί **εἶνε καὶ προφητεία** – τὸ «**Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 11-4-1984 Τετάρτη πρὸ τῶν Βαῖων ἐσπέρας. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 20-3-2021.